

Muren in polž.

(Basen.)

Pod sivo, z mahom obrastlo skalo je mirno spal v svoji hišici slinasti polž.

Mimo priteče črni muren, kot po navadi, ves židane volje. »Hej, kume rogati!« zakriči nagajivo, »še svojo smrt boš zaspal! Glej, kako vroče sije božje solnce na čisti nebesni modrini! Vse skače, pleše in teka in se veseli življenja. Vse poje in gode . . .! No, cucek, kako boš pa ti tudi za kako rabo! Za skakanje in ples nisi, ker si veliko preneroden in imaš povrh že od svojega rojstva samo eno nogo; za godca pa tudi ne, ker bi zamudil še počasne takte! . . . Prepočasen si! Saj si še hišico vlačiš s seboj, da prideš ob nalivu, ali pa ob vročini še dovolj zgodaj pod streho . . . Hehehe . . .«

Polž počasi pomoli glavo in rogova iz hišice ter nevoljno pogleda sitnega kričača.

»Le počasi, da se kam ne zaletimo!« mu ponagaja muren.

»Bedak!« pravi polž in se ozira počasi po bregu . . . »Povej mi, kdo more biti prej doli pri potočku? Ti ali jaz . . .?«

»Ti . . .!« zasmeje se mu porogljivi muren. »Prilezi vendar enkrat izpod skale, jaz pa tačas še eno zažodem . . .!«

»Prijatelj, še to ti dovolim, da tečeš takoj, preden jaz prilezem vun na rob. Kar teči, — ker te itak prehitim . . .! Kar teči . . .!«

Muren ni znal, ali se polž šali, ali misli resno. Ker pa doslej ni poznal še nobenega norčavega polža, je smatral vendarle za resno, da hoče polž ž njim tekmovati, in se spusti po bregu. Ni bil še sredi pota, kar šine mimo njega polž. Muren obstoji začudenja . . .

V leščevju, kamor se je pritrkljal, se polž ponosno vzravna in čaka. Dolgo je bilo treba, da je prispel muren ves radoveden . . .

»Prijatelj!« reče hladnokrvno polž, »premažal sem te igraje . . .! Vedi, da je polž telesno sicer slabo obdarovan, a te je zato mogel in znal ugnati le z zvižajo. Ko bi ti, prijatelj, vsako stvar tako počasi dobro preudaril kot jaz, bi se ne bil šel izkušat s počasnim polžem . . . Hehehe . . .!«

Zvonimir Maslè.

Še ena pomlad.

Kaj bi dal,
da bi videl
vsaj še eno rožnato pomlad!

Kaj bi dal,
da bi videl,
ko bo prišla s cvetjem prek livad!

Kaj bi dal,
da še enkrat
mlad bi rajal prek cvetočih trat!

Kaj bi dal,
da kot nekdam
v svet bi gledal poln mladostnih nad!

Vse bi dal,
da še enkrat
bi užival dni mladostnih slaj.
Vse bi dal,
da bi mogel
svet motriti z upi kot nekdam.

Mokriški.

